

Redaktör: Petter Olofsson debatt@di.se Telefon 08-573 650 98

Nu är det återigen Malmö som står för rubrikerna. En farlig, intolerant problemstad. Det är bara det att bilden knappast stämmer. För statistiken talar sitt tydliga språk, anser **Per Tryding**, Sydsvenska Industri- och Handelskammaren.

Malmö undrar: Vem vågar bo och driva företag i Stockholm?

Våld mot egendom och person får stort utrymme i medierna. Känslan av att det har blivit värre bekräftas av officiell statistik.

Enligt Eurostat har våldsbrottsligheten ökat i nästan varje land i Europa de senaste tio åren. Totalt begås numera en miljon våldsbrott per år i EU.

I princip alla länder har svarat bland annat med att öka antalet poliser. Sverige följer den generella trenden. Det finns anledning att reflektera över de långsiktiga konsekvenserna för tillväxt och välfärd.

Inom Sverige finns det dessutom en stad som utmärker sig med mer våld och brott än alla andra. Och det är naturligtvis Stockholm.

I Stockholm begås klart flest våldsbrott både per capita och i absoluta tal. När det gäller hatbrott är det samma sak. De är dubbelt så vanliga som i exempelvis Göteborg.

Skälet är att kriminalitet till väsentlig del tycks samvariera med befolkningsstorlek. Större stad, fler brott.

Stockholms län noterar 20 anmälda brott på 100 invånare. Alltså ett teoretiskt snitt som motsvarar att var femte stockholmare utsätts varje år. 2008

Per Tryding
vice vd,
Sydsvenska
Industri- och
Handels-
kammaren

"Palermo framstår som lugnt jämfört med Stockholm."

anmälades 49 mord och dråp i Stockholms län. En intressant jämförelse är att italienska myndigheter rapporterar exakt lika många "homicides" på Sicilien 2008. 2009 hade talet stigit till 80 i Stockholm. Staden Palermo på Sicilien framstår som kavlugn med sina nio mord 2008.

Ändå är det förmodligen en annan av de svenska storstadsregionerna de flesta tänker på, nämligen Malmö.

Bland annat Dagens Industri har haft artiklar om Malmö som brottsplats. När något som påminner om Lasermannen upprepas i Malmö kommer – av alla – integrationsministern till Rosengård i Malmö. Detta trots att inga skott avfyrats just där.

Justitieministern har sagt att det är "förståeligt" att det sker saker i Malmö. Eftersom staden "ligger nära den sortens trafik". Om hon tänker på Polenfärjorna i Ystad, så kan hon dock vara lugn. Polen är ett av få länder som har vänt sin våldsutveckling nedåt.

Man kan undra varför denna typ av svepande uttalanden görs om Malmö. Kanske är det ett behov av stereotyper eller en önskan om att våldet finns någon annanstans än där regering och flertalet redaktioner sitter. Troligare är

det en bild av att det finns mycket främlingsskräck i Malmö. Man tänker kanske på valet.

För visst är väl Malmö en stad präglad av intolerans åtminstone? Fel igen.

I ett stort forskningsprojekt om Öresund har Handelskammaren undersökt ungdomars attityder kring bland annat detta. Skälet är att tolerans enligt viss modern ekonomisk teori är en markör för den öppenhet som kännetecknar en kunskapsekonomi. Analysen följer internationell metodik. Malmö och Lund har mycket låga värden för intolerans. Exempelvis kan omkring 4 procent av ungdomarna klassas som rasister.

Malmö är i nivå med de mest toleranta länderna i världen – USA har samma tal.

Därmed inte sagt att det saknas utmaningar här, men den gäller främst unga skånska män utanför de stora städerna. Och är man orolig för denna typ av siffror bör man nogsamt undvika Kina och Indien.

Malmö har långt färre våldsbrott och hatbrott än Stockholm. Data visar att det är fördomsfri stad. Toleransen är generellt mycket hög bland ungdomar. Vi vet också att Skåne är ledande

i Sverige vad gäller tillväxten av kunskapsintensiva serviceyrken. Sammantaget är detta positivt för möjligheterna att bidra till kunskapsekonomin i Öresundsregionen.

Ändå verkar det som om många – och märkligt nog även regeringen – har en annan bild. Och denna baseras inte på fakta utan går på... ja det brukar visst kallas fördomar.

Den generella tendensen till ett hårdare samhälle med mer våld måste naturligtvis hanteras. Trots dramatiska exempel är det ännu hanterliga nivåer.

Inte ens i Stockholm kan man mäta hatbrotten i mer än en dryg promille som andel av befolkningen. Men få saker är mer förödande för tillväxt än våld. Vi känner alla exemplen i historien och i världen alltför väl. Denna typ av problem hanteras bäst medan de ännu är små. För välfärden är det därför viktigt att Sverige visar väg i arbetet med att bryta den generella trenden i Europa.

Ska man förklara Sveriges välstånd och tillväxt med ett enda ord, är det öppenhet. Låt oss se till att fördomar och brottsliga gärningar aldrig får chansen att förminska den.

Di DAGENS CITAT

"Statoil: 0 inlägg, Preem: 1 inlägg, Jet: 0 inlägg, Norska hydro/Uno-X: 0 inlägg, Shell: 14 inlägg."

Bloggen "Alliansfritt Sverige" räknar efter på parti-sekreterare **Sofia Arkelstens** (M) blogg och förstår att det lönar sig att bjuda folkvalda på resor.

Di BREV

Citygross skjuter sig i populistfoten

Det spelar ingen roll att Citygross påstår (DI Debatt 26/10) att de vill erbjuda konsumenterna valfrihet. Deras slogan "Välj GMO-fritt" är en uppmaning att välja bort genmodifierade livsmedel, inte en upplysning om att de erbjuder ett val. Därmed tar företaget ställning mot GMO.

Men det finns en värld utanför Citygross, fläskkött och sojamjöl. Där pågår en blomstrande verksamhet som kallas modern växtfördäring. Där tonar morgondagens grödor fram, grödor som är näringsberikade, sjukdomsresistenta, vattenhushållande, eller har andra egenskaper som gagnar konsumenterna och miljön.

De är alla genmodifierade grödor. Forskningen sker i USA, Brasilien, Kina med flera länder som inte har lästs av motstånd. Ett motstånd

som kostar det europeiska folkhället enorma summor och har oöverskådliga konsekvenser i form av förlorad kunskap. Ett helt tekniksprång går oss förbi.

Citygross hade kunnat välja att gå i bräschen för en kampanj i folkupplysningens tjänst. Man hade kunnat förena sig med alla de goda, kunskapsbärande krafterna i samhället för att mildra den oro bland konsumenterna som förvisso är en realitet, men som icke desto mindre är sakligt obefogad.

I stället satsar de på att kortsiktigt vinna en och annan kund, och applåder från de kampanjorganisationer som har GMO-motstånd som affärsidé. Jag tror att Citygross därmed har skjutit sig i sin populistiska fot.

TORBJÖRN FAGERSTRÖM
professor, SLU

Bakelser löser inte svältkrisen

Ett påstående som tillskrivits Marie Antoinette är "om folket inte har något bröd så kan de väl äta bakelser." Ett påstående som på flera sätt passar in på dagens politiska situation, där det verkar som om världen helt saknar förståelse för svältens konsekvenser.

Vi talar sällan om svälten och förstår inte vad den handlar om. Det kan låta underligt att en jordansk prinsessa säger så, men som en av FN:s fredsbassadörer har jag lovat mig själv att försöka förstå varför 925 miljoner människor går till sängs hungriga varje dag.

I oktober höll FN ett toppmöte i New York om de så kallade millenniemålen, med krav på en halvering av världssvälten före 2015. På mötet talade politikerna om de framsteg som uppnåtts. Men sanningen är att 2000, då man kom överens om löftena, fanns det 830 miljoner människor som svält. Det går med andra ord åt fel håll.

Vi har under de senaste decennierna konsekvent blundat för svältens utmaningar. När jag var en liten flicka besökte Henry Kissinger min far kung Hussien av Jordanien under en resa till Rom. Vid den tidpunkten befann sig världen i en livsmedelskris och Kissinger gav det historiska löftet att inga barn skulle gå hungriga vid det kommande årtiondets slut. Det löftet blev som bekant aldrig infriat.

En avgörande orsak till att det har gått så dåligt är de misstag som gjordes

Haya Bint Al Hussein

prinsessa av Jordanien, grundare, Tkyiet Um Ali, Mellanösterns första privata välgörenhetsorganisation

"Svälten är både rasistisk och sexistisk."

på sjuttioalet och senare. Efter att den gröna revolutionen hade ökat jordbruket i Asien, skar de stora givarländerna och utvecklingsbankerna ned bidragen till jordbruket med 70 procent. Vad som var ännu värre var att många experter struntade i problemet i obegripligt lång tid, trots att man kunde se att antalet svältande hela tiden steg.

Först i mitten av 1990-talet började antalet svältande att dala med cirka fyra miljoner årligen. Den positiva utvecklingen slutade tvärt med den globala livsmedelskrisen 2007–2008, som fick matpriserna att explodera och ökade antalet svältande till över en miljard människor.

Risken för undernäring stiger brant om man är färgad, asiat eller kvinna. Bland aidsoffer och tuberkulossjuka ökar antalet svältande dramatiskt. Man ser sällan en undernärd vit man. Det kan därför se ut som om svälten är både rasistisk och sexistisk.

De retoriska utmaningarna blomnade vid toppmötet om millenniemålen, men det ser inte ut som om politikerna har greppat svältens problem. De förstår inte det liv som levs på gränsen till hungersnöd. De har underlåtit att sätta mat överst på den internationella dagordningen. Det kommer hela tiden nya löften men deras infriande haltar.

2008 lovade G8-länderna 100 miljarder nya kronor till jordbruksutveckling. Fram till nu har bara 2,5 miljarder kronor faktiskt betalats ut.